

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af Forslag til en Tilføelse til § 10 i Landstingets Forretningsorden.

Formanden: Forslaget gaar, som i Gaar nævnt, ud paa, at dette Forslag til Ændring i Landstingets Forretningsorden undergives to Behandlinger, nærmest efter Reglerne for Lovforslags 2den og 3dje Behandling, saaledes at der allerede til den første Behandling kan stilles Ændringsforslag. Hvis ingen udtaler sig herimod, vil jeg anse dette Forslag som vedtaget (Ophold). Det er saaledes vedtaget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kystfredning.

(Lovforslaget findes i Tillæg C, Sp. 49).

Sagen sattes under Forhandling.

Landbrugsministeren (Hage): Det høje Ting vil erindre, at dette Lovforslag var til Forhandling her i forrige Samling og blev henvist til et Udvalg, men da Tiden var langt fremrykket, inden Udvalget begyndte sine Arbejder, blev der ikke afgivet Betænkning. Forslaget har nu paa ny været forhandlet i det andet Ting, og da det i alt væsentligt er det samme Forslag, som dette høje Ting havde til Forhandling i Fjor, finder jeg for mit Vedkommende ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa det, da det jo let vilde blive en Gentagelse af Forhandlingerne fra i Fjor. Jeg skal her kun minde om, at jeg stillede mig sympatisk lige over for Forslaget, idet jeg erkendte, at det indeholdt bestemte Forbedringer lige over for den gældende Lov af 23de Januar 1862, som desværre maa erkendes ikke at være tidsvarende. Den Gang man gav Loven jaf 23de Januar 1862, havde man ikke de Erfaringer, som man nu har; jeg tror at kunne sige, at man den Gang foruden at tage Sigte paa at frede Kysten ogsaa vilde gøre det saa godt, som det var muligt for Stenfiskerne for ikke at forhindre dem i Udøvelsen af deres Erhverv. Det samme Maal vedkender ogsaa jeg mig, men Bestemmelserne med Hensyn til selve Kyst-

fredningen ere efter den nu gældende Lov af 23de Januar 1862 efter min Opfattelse ganske utilstrækkelige. Jeg fremhævede som Forbedringer i det foreliggende Forslag, i Modsætning til den gældende Lov, Bestemmelsen i § 5, hvor der staar, at naar Synsmændene have nedlagt Forbud, kan dette, naar Rekvirenten forlanger det, sættes i Kraft straks uden Hensyn til Indankning for højere Myndighed og gælder da, indtil endelig Afgørelse foreligger. Der er jo nu nemlig det meget uheldige Forhold, at man kan faa Forbud nedlagt til Sikring af Kysten, men Forbudet kan indankes for højere Instans, og i denne Mellemtid, som tit kan være ret lang, er det tilladt Stenfiskerne at tage det paagældende Materiale uden Hensyn til det Forbud, som foreløbig er nedlagt. — Jeg fremhævede ogsaa som en Forbedring af Lovforslagets Bestemmelse i § 10 om, at den, der driver Optagning af de i Loven omhandlede Genstande som Næringsvej, skal under Optagningen gæve anbragt paa et iøjnefaldende Sted paa sit Fartøj en Plade, hvorpaa hans Navn og Hjemsted skal findes angivet med Bogstaver af mindst 4 Tommers Højde. Endelig er der ogsaa den Forbedring, at Bøderne ere ret betydelig forhøjede; jeg skal senere komme tilbage til Bødernes Størrelse; i Forhold til Loven af 23de Januar 1862 er det en ret betydelig Forhøjelse, idet Bøderne nemlig efter Lovforslaget kunne stige til 300 Kr., medens den højeste Bøde, som kan idømmes efter Loven af 1862, er 20 Daler eller 40 Kr.

Endelig er der den meget væsentlige Forandring og Forbedring fra den gældende Lov, at Sager, der anlægges i Henhold til denne Lov, behandles som offentlige Politisager. Det er efter min Opfattelse et Kernepunkt i dette Lovforslag. Nu er det jo nemlig saaledes, at det er meget vanskeligt at faa ikendt Overtrædere af Loven en Bøde. Der kan kun anlægges privat Sag mod Stenfiskerne, man har intet Middel til at skaffe sig deres Navn og Hjemsted at vide, nærmere man sig for at forlange det opgivet, kunne de nægte det eller sejle deres Vej. Den private staar saaledes ret magtesløs lige overfor Overtrædelser af det Forbud, som er nedlagt. Dernæst er der oven i Købet det uheldige Forhold, at naar Forbud er nedlagt, er der ingen Mulighed for at forhindre vedkommende Kystejer i at borttage de Materialer, som omhandles i Forbudet. Det høje Ting maa nemlig erindre, at Forbudet lige saa vel som det gælder Stenfiskerne gælder selve Ejeren; han er uberettiget til, saa